

Amikor beborítanak az árnyak, a démonok felélednek.

SOUL
of the
SWORD

a kard lelke

fine selection

JULIE KAGAWA

JULIE KAGAWA

SOUL
of the
SWORD

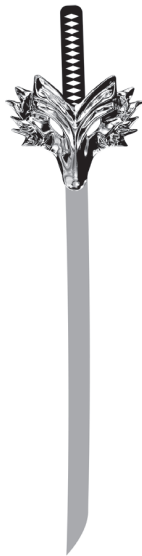
a kard lelke

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Misza szenszeinek a sok segítségért.
És Tashyának minden másért.*

1. RÉSZ

1

AZ ISTENÖLŐ SZÜLETÉSE

Ezer évvel ezelőtt

TORKÁT KIKEZDTÉK a szélbe kiáltott imák.

A vihar tombolt körülötte, a sziklákat verte, az óceán hullámai a kövekhez csapódtak. Koromfekete volt az éjszaka, a ruhája jéghidegre ázott, és alig hallotta önmagát a szél üvöltésétől meg a tenger morajától. Mégis tovább kántált, remegő kezében szorongatva a tekercset. A lámpás vadul pislákol a lábánál. A látása elhomályosult a sós permettől meg a könnyektől, de a hangja nem lankadt, a gyűrött pergamen minden sorát úgy kiabálta, mint aki az istenekkel perlekedik.

Az utolsó imával is végzett, hagyta, hogy magával vigye a szél, repítse az óceán felé, majd térdre rogyott a köveken. Zihálva lehajtott a fejét, a karja ernyedten lógott, a szétnyitott tekercs pedig ott lobogott a kezében.

Néhány másodpercig ott térdelt egyedül, kétségbeesve. A vihar üvöltött körülötte, csapkodott és karmolt habos kezével. Sérülései, amelyeket útközben, egy démonhordával való küzdelem során szerzett, lüktettek. Vér csordogált a mellkasán meg a karján, majd a tekerésre hullott, rózsaszínre festve a pergament.

Sok-sok méterre a parttól az óceán vize kavarogni kezdett. Hullámok emelkedtek és süllyedtek, majd a felszín megemelkedett, mint ha valami szörnyűség mozogna közvetlenül alatta.

Vízpermet robbanása és egy természetfeletti üvöltés közepette egy szörnyű, sötét alak emelkedett ki a mélységből, a fekete égbolt felé tekeredve. Villámok cikáztak, megvilágítva a hatalmas szarvakat, agyarakat és az árapály színében fénylő pikkelyeket. Dús sörény futott végig a lény hátán, és hajó hosszúságú bajusz úszott, lobogott a szélben, miközben a Nagy Sárkány az égen tekergett, olykor eltűnve a felhők között. Lenézett az aprócska figurára. A szeme olyan volt, akár két fénylő hold, homloka közepén pedig egy tiszta, irizáló gyöngy ragyogott csillagként. Majd a kami egy közeledő szökőár morajlásával megszólalt.

– *Ki hív engem?*

A férfi összeszorította az állkapcsát, és felemelte a fejét. A szíve remegett, mert tudta, hogy nem lenne szabad ilyen vakmerően néznie egy istenre, magára a változás hírnökére, de a lelke mélyét szorongató kétségbeesés és gyűlölet elnyomott benne minden más érzelmet. Nyelt egyet, hogy múljon az előbbi üvöltéstől támadt torokfájdalom, majd emelt hangon megszólalt:

– Kage Hirotaka vagyok, Kage Sigetomo fia. A halandó, aki segítségül hívta a Sárkány imájának erejét. – Erőtlen, rekedtes hangja elhalkult a szélben, de a hatalmas lény lehajtotta a fejét, és figyelt. Túlvilági tekintete, amelyben ott rejtett az örökkévalóság bölcsessége,

találkozott az övével, és Hirotaka hirtelen úgy érezte, mintha feneketlen mélységbe zuhanna.

A harcos a földre helyezte a tenyerét, és meghajolt, homlokát a durva kőhöz érintve. Érezte a Sárkány tekintetét a hátán.

– Nagy Kami – suttopta –, a tekercs védelmezőjeként megillető jogomnál fogva ma éjjel, éppen ezer évvel azután, hogy Kage Hanako feléd intézte kívánságát, alázatosan kérlek, teljesítsd szívem vágyát!

– Hát ismét egy Kage idézett meg. – A mély, mennydörgő hang nem hangzott sem derűsnek, sem meglepettnek. – Az Árny klán ismét a sötétséggel játszik, és a birodalom sorsát tartja a kezében. Hát legyen! – Villámok cikáztak, és mennydörgés rázta meg a felhőket, de a Nagy Sárkány hangja mindezeket túlharsogta. – Kage Hirotaka, Kage Sigetomo fia, a Sárkány tekercsének védelmezője, mi hát a kívánságod, mi a szíved vágya?

– Bosszú.

Alig lehetett hallani a szót, de a levegő mintha megdermedt volna, ahogy kimondta.

– A családomat kiirtotta egy démon – folytatta a harcos, és lassan felült. – Mindenkit lemészárolt. Az egész ház tele volt holttestekkel, amerre néztem, mindenütt az embereim és szolgálaim heverték. A feleségem... a gyermekeim... és nem hagyott semmit, amit eltemethettem volna velük. – Lehunyta a szemét, reszketett a bánattól meg a dühtől. – Nem tudtam megmenteni őket – folytatta suttogva. – Egy mészárlásra értem haza.

A felhők között várakozó sárkány hideg, közömbös tekintettel figyelt, de egy szót sem szólt. A harcos keze az övén lógó kardra tévedt, ujjai a hüvely köré tekeredtek.

– Nem azt akarom, hogy meghaljon – tette hozzá rekedten. Hangját fojtogatta a gyűlölet. – Egy egyszerű kívánság hatására.

Én magam fogom megölni a szörnyeteget, magam döföm a kardomat fekete szívébe, hogy bosszút álljak a klánoméért, a családoméért, a feleségeméért. – A hangja megremegett, és a kardja köré tekeredő ujjpercek kifehéredtek. – De amikor meghal, nem akarom, hogy a szelleme visszatérjen Dzsigokuba. Azt akarom, hogy itt ragadjon, ebben a birodalomban. Hogy ismerje meg a fájdalmat, a dühöt és a tehetetlenséget. Hogy nézzen szembe vele: számára nem lesz enyhülés, és többé nem lehet az a démon, aki ezelőtt volt. – A harcос foga elővillant. – Azt akarom, hogy szenvedjen. Az örökkévalóságon át. Ez a kívánságom.

A Nagy Kami lenézett rá a viharon keresztül, kék-fekete pikkelekein villámok fénye tükröződött.

– Ha egyszer kimondod – morogta továbbra is szenttelen hangon –, nincs visszaút. Oldalra billentette a fejét, végtelenül hosszú bajsza lobogott a szélben. – Biztos, hogy ez a szíved vágya, halandó?
– Igen.

Mennydörgés morajlott, a szél felerősödött, visítva csapkodta a harcost meg a sziklát. A sárkány mintha elhalványult volna a viharban, míg végül csak a szeme és egy csillogó drágakő látszott a helyén. Aztán ezek is eltűntek a feketeségben, miközben a felhők egyre gyorsabban és gyorsabban kavartak az égen, míg végül egy hatalmas örvénnyé alakultak.

Egy vakító fehér csík ereszkedett le a magasból, és a szikla közepébe csapódott, alig néhány méterre onnan, ahol a harcос térdelt. A samuráj összerezzen, eltakarta az arcát. Kőszilánkok repültek szerteszét, és ahol eltalálták, a húsába vájtak. Amikor a fényesség elhalványult, Hirotaka felnézett, és fájdalmasan hunyorgott. Vér és víz folyt a szemébe. Egy ideig nem is látott mást, csak egy keskeny,

fényes csillogást a sötétségben. Aztán kikerekedett a szeme, és csodálkozva figyelte, mi maradt a villám után.

A füstölgő kráterből egy kard állt ki egyenesen, hegye a kőbe szorult, pengéje csillogott a sötétségben. A kardból valami mohó erő lüktetett, mintha élne.

Sérüléseiről megfélekedve a Kage szamuráj felállt, és remegő lábbal a fegyverhez sétált, ami halványan izzott a sötétben, mintha saját belső fény táplálná.

– Elvégeztetett. – A dübörgő kijelentés a halál véglegességét sugallta, egy kard általi halálét, ami kivágja az életet a testből. Bár a hatalmas lény már majdnem elillant, hangja még visszhangzott a viharban. – Tudja meg mindenki: e korszak kívánsága elhangzott, a változás szele megfordult. Most pedig ezer évig ne hívja egy halandó sem a tekercs erejét! Ha ez a birodalom fennmarad, minden fennmarad.

– Várj, Nagy Kami! Minek nevezem? – A harcos megérintette a kard markolatát, és érezte, hogy remegés fut végig a karján. – Van neve is?

A szamuráj érezte, ahogy a Sárkány kezd eltávolodni a világból, mint egy angolna, ami átcsusszan a hálón, hogy visszatérjen a mélységben lévő birodalmába. Egy utolsó mennydörgés robogott át a tenger felett, a szél visszhangozta a kami utolsó szavát.

– Kamigorosi.

Kage Hirotaka egyedül állt a sivár sziklaplatón, körülötte továbbra is tajtékzott a szél, csapkodtak a hullámok, és érezte, hogy kegyetlen mosolyra húzódik a szája. Kamigorosi.

Istenölő.

2

A KAGÉK DÉMONA

Fumeko

CSEND TÁMADT, amikor Dzsiro mester befejezte a mesét.
– Az a démon... – szólaltam meg, miközben a pap a tábortűz mellett heverő fapipája után nyúlt – Az, amelyik megölte Hiro-taka családját. Az...

Dzsiro mester bólintott, és a szájába dugta a pipa végét.

– Hakaimono volt, igen.

Megborzongtam, és úgy láttam, hogy a tábortűz körül a társaság többi tagja is komoran néz. Egy csordogáló patak mellett kerestünk menedéket, borzas fenyők és égbe nyúló mamutfenyők gyűrűjében, és a levegő a nehéz pára meg fagy enyhe szagát árasztotta, mivel továbbra is nagyon közel voltunk az Ég klán területét határoló hegyekhez. A nyár véget ért, és a napok egyre hűvösebbek lettek, ahogy az ősz beköszöntött.

Okame egy mohás mamutfenyőnek támaszkodva ült, hátát a törzsnek támasztotta, egyik lábát egy gyökéren pihentette. A tűz

fénye megvilágította, kiemelve vékony, hosszú alakját, copfba fogott, vörösbarna haját és keskeny arcát, ami rá nem jellemző módon kifejezetten gyászos volt. Az általában vidám, nyílt szavú ronin csendben, sötét tekintettel bámulta a folyómedret.

– Szóval a Kamigorosi a Sárkány kívánsága révén jött létre – tűnődött Taijo Daiszuke. A Nap klánba tartozó nemesfiú keresztbe tett lábbal ült egy másik fatörzsnek támaszkodva, arcáról sztoikus nyugalom áradt. A tűz túloldalán Reika elkeseredett pillantást vetett rá. Taijo karja be volt kötözve, és a köpenye alól véres szövetcsíkok kandikáltak ki, a legutóbbi szörnyű csatánk emlékei. Nem lenne már szabad fenn lennie, korholta Reika nem sokkal a mese előtt. Feküdni kellene, pihennie, még mielőtt felszakadnak a sebek, amelyeknek összevarrásával a lány hosszú órákat töltött. De Daiszuke váltig állította, hogy neki aztán kutya baja. Még egykor gyönyörű kimonója is szakadt és koszos volt, arca sápadt, hosszú, ezüstfehér haja pedig kócosan lógott a hátán, de még így is magabiztosságot és eleganciát sugárzott.

– Igen – erősítette meg Dzsiro mester. – Mert Hirotaka boszút akart állni az onin, aki megölte a családját és a nőt, akit szeretett. Még hozzá úgy, hogy ne csak elpusztítsa a démont, hanem hogy szenvedjen is előtte, ismerje meg a fájdalmat, a dühöt és a tehetetlenséget. A kívánsága teljesült. Nem sokkal azután, hogy megidézte a Sárkányt, Kage Hirotaka szembefordult Hakaimonóval a csatateren, és egy szörnyű küzdelem után, amely során majdnem kipusztult egy teljes falu, sikerült megölnie a démont. De ahelyett, hogy az onit visszavezette volna Dzsigokuba, a Kamigorosi az oni lelkét a pengébe zárta, és így örökre csapdába ejtette.

– Sajnos – folytatta Dzsiro mester – ez volt a Kagék bukásának kezdete. A démon az örületbe kergette Hirotakát. Nem szállta meg:

talán azért nem, mert még túl gyenge volt, vagy tán még nem tudta, hogy képes lehet ilyesmire. De apránként megtörte Hirotaka akaratát, kihasználva a lappangó dühöt és a gyászt, ami eluralkodott rajta. Egy éjjel aztán, Hirotaka teljesen váratlanul elveszítette józan esztét, és örökre megváltoztatta a Kagék sorsát.

Daiszuke megmozdult, látszott az arcán, hogy rájött valamire.

– A mészárlás a Hakumei-kastélyban – szólalt meg, a papra pilantva. – A Hinók és Kagék közötti meghíúsult szerződés.

– Jól ismered a történelmet. – Dzsiro mester helyeslően bólintott. – Igen, Taijo-szan, igazad van. A rákövetkező tavasszal találkozózt hívtak össze a Tűz klán és az Árny klán vezetői, hogy megvitassák a két család közötti házasságot. A Hinók és a Kagék közötti rivalizálás kezdett elszabadulni, és féltő volt, hogy kitör a háború, ha nem sikerül megegyezésre jutni. A szerződés soha nem jött létre. Egy fegyvertelen diplomatákkal és udvaroncokkal teli teremben, miközben kint tájfun üvöltött, megjelent Kage Hirotaka, és lemészárolta a Tűz klán minden tagját. Egyetlen Hino sem élte túl azt az éjszakát.

– Ez volt a második nagy háború kezdete – jelentette ki Daiszuke. – A Hakumei-kastélyban történt mészárlás után a Hinók megfogadták, hogy eltörlik a Kagékat a föld színéről, és maguk mellé állították a Föld klánt és a Szél klánt. A Kagék a Víz, az Ég és a Hold klánhoz fordultak segítségért, és a háború közel kétszáz évig tartott.

– A Kage klán majdnem ki is halt a folyamat során. – Dzsiro mester ismét bólintott. – Mert egy ember, a Sárkány tekercsének birtokában, gyűlölettel a szívében kívánt, és így tudtán kívül meghívott egy démont a lelkébe. Ez a Kamigorosi és a Sárkány imájának története. – Dzsiro mester hosszú füstfelleget fújt ki, ami a fejem fölött tekergőzött. – Most már tudjátok, hogyan jött létre a kard, és

hogy a Sárkány kívánsága, bármennyire is jó szándékú volt, romlást és katasztrófát hozott a birodalomra.

– Ezért szakadt darabokra a tekercs – tette hozzá Reika. A papnő szintén a földön ült, keresztbe tett lábbal, bő haori kabátjának hosszú fehér ujjai lógtak a mellkasáról. Csu és Ko, a két kis kutya, akik valójában komainu örök voltak, az ölében kuporogva feküdt, a lány piros hakama nadrágján szundikálva. – Senki sem ismeri a pontos részleteket, de úgy mondják, hogy miközben a háború dúlt, egy kamikból, jókaiokból és szerzetesekből álló tanács összeült, hogy megvitassák, mi legyen a Sárkány imájával. Arra a döntésre jutottak, hogy a tekercs darabjait elrejtik Ivagoto különböző szegleteiben, hogy az utolsó kívánsághoz hasonló esetre soha többé ne kerüljön sor. – Reika ajka elvékonyodott. – Ez volt a helyes döntés. A tekercs túl nagy hatalmat hordoz ahhoz, hogy egyetlen emberre lehessen bízni. Nézzétek, mekkora káoszt és pusztítást okozott csak a mi körünkben, és a Sárkányt még meg sem idézték!

A tűz túloldalán Okame felhorkant.

– Rendben, de ha a tekercs tényleg ilyen veszélyes, miért nem pusztítjuk el? – kérdezte, megvonva a vállát. – Szerintem ez a legegyszerűbb megoldás. Dobjuk a tűzbe most rögtön, és végezzünk vele!

– Ez *nem* ilyen egyszerű – felelte Reika. – És *próbálták* már korábban is. De a Sárkány imája egy szent ereklye, egy ajándék... vagy átok, ha úgy tetszik, magától a Változás Hírnökétől. A Kamigorosihoz hasonlóan, ha elpusztítod a Sárkány imáját, az egyszerűen újra megjelenik a világban. Mindig olyan helyen, ahol megtalálhatják, és egy olyan személynek, aki egészen biztosan megidéri a Sárkányt, és kíván tőle valamit. – A mikó szeme összeszűkülte. – A tekercs *azt akarja*, hogy megtalálják, Okame-szan. Épp ezért olyan veszélyes. Ha most elpusztítjuk, újra megjelenhet azok kezében, akiktől próbáljuk távol tartani.

Okame felmordult.

– Ezért nem bízom én a mágiában – motyogta, majd a fának dőlt. – Az élettelen tárgyakkal, mint mondjuk, a kard és a tekercs, nem lenne szabad *akarni* semmit, pláne nem azt, hogy valaki megtalálja őket. Milyen bosszantó lenne, ha a szandálom úgy döntene, hogy nem akar tovább cipelni, és elkóborolna az erdőben... – Éles fekete szemét rám villantotta. – Eszedbe ne jusson, Jumeko-csan!

Kuncogtam az elképzelt jelenet láttán, de aztán komolyra fordítottam a szót.

– Mi történt Hirotakával? – tűnődtem Dzsiro mesterre nézve. – Visszanyerte valaha is az uralmat Hakaimono felett?

A pap megrázta a fejét.

– Kage Hirotakát elfogta és kivégezte a klánja, még jóval a háború vége előtt – válaszolta. – Addigra már egyáltalán nem tudott önmagáról, és olyan mérhetetlen nagy bűnököt követett el, hogy nem maradt reménye a megváltásra. A Kamigorosit, vagyis a Kagék elátkozott kardját, ahogy később ismertté vált, elzárták, és hat évszázadra el is tűnt a történelem színpadáról. De a gonoszság ilyen ereklyéi nem maradhatnak örökre rejtve. Négyszáz évvel ezelőtt Genno, a démonmester eljövételével együtt újra felbukkant, amikor Hakaimono felfedte a kardot, hogy megtalálja méltó viselőjét. Nem világos, hogy Genno szervezte-e meg a démon kiszabadítását, vagy Hakaimono egyszerűen csak kihasználta a felkeléssel járó káoszt, de a Kamigorosi mindenesetre ismét véres nyomot hagyott a történelemben, amíg a vérmágust és lázadását le nem verték.

– Genno halála után – folytatta Dzsiro mester – a démonokból és jókaiokból álló serege szétszóródott, káoszt hagyva maga után. A Kamigorosi egy időre ismét eltűnt, de aztán felbukkant az első

Kage démonölő, aki képes volt az elátkozott karddal banni anélkül, hogy azonnal áldozatul esett volna Hakaimonónak. – Megrázta a fejét, majd fehér füstfelhőt fújt ki. – Hogy az Árny klán hogyan képezte ki a démonölőit, hogy megvédjék a lelkeket a démonok befolyásától, azt nem tudni, de a Kagék mindig is kacérkodtak a sötétiséggel, és pontosan tisztában voltak ennek veszélyeivel. És most ismét katasztrófát idéztek elő. Hakaimono kiszabadult, és a föld addig nem lesz biztonságban, amíg Kage Tacumit meg nem ölik, és a kard vissza nem tér a démonhoz.

Kihúztam magam, a gyomrom összeszorult, ahogy a tűz fölött ránéztem.

– Meg nem ölik? – ismételtem, ahogy a pap szomorú tekintete találkozott az enyémmel. – Na de... mi van Tacumival? Ő biztosan nem hagyná magát. Nincs rá mód, hogy megmentjük, hogy valahogy visszahozzuk?

Rosszullét tört rám, mintha egy malomkő nyomta volna a bensőmet. Akkor találkoztam a hideg, érzelmektől mentes démonölővel, amikor a démonok hada a szörnyű Jaburama oni vezetésével megtámadta az otthonom, a Néma Szelek templomát, és menekülnöm kellett, miközben mindenkit lemészároltak. Meggyőztem Tacumit, kíséressen el a fővárosba, hogy megtaláljam Dzsiro mestert, az egyetlen embert, aki tudja, merre található az elrejtett Acéltoll templom, ahol a mindenki által keresett tárgy egy darabja rejlett.

A Sárkány tekercse. Ami képes volt megidézni a Nagy Kamit a világunkba, hogy teljesítse védelmezője leghőbb kívánságát. A tárgy, amit mindenki kétségbeesetten keresett, amiért mindenki hajlandó volt gyilkolni. Beleértve Tacumit is. A klánja vezére küldte őt, hogy szerezze meg a tekercset, és Tacumi bármire képes volt, hogy teljesítse ezt a feladatot.

Amikor találkoztunk, füllesztettem a démonölőnek: azt mondtam neki, hogy nincs nálam a tekercs egy darabja sem, de el tudom vinni oda, ahová egy részét elküldték. Az Acéltoll templomba. Tacuminak fogalma sem volt róla, hogy a tekercs egy darabját a vállamra kötött furosiki kendőbe rejtettem. És lehet, hogy ez szörnyen álnok volt részemről, de ha Tacumi akkor tudta volna, hogy nálam van a tekercs egy darabja, biztosan megölt volna, és elvitte volna a zsákmányt a daimjójához. Én azonban megígértem Iszao mesternek, hogy mindenáron megvédem az imának eme darabját. Ez volt a legnagyobb titkom, nos... eltekintve attól, hogy félig kicune vagyok.

De Kage Tacuminak is megvoltak a maga titkai. A legnagyobb Hakaimono volt, az oni szellem, ami a kardjában élt, és folyamatosan harcolt vele az irányításért. A Jaburamával vívott végső csata során a kardban lakozó démon végül legyőzte a démonölőt, és Kage Tacumi azóta már nem az a csendes, merengő harcos volt, akit az utazásaink során megismertem. Egyszerűen eltűnt az a rettenthetetlen és gyakorlatias fiú, akinek még nem volt önérzete, mert az életét a klánja szolgálatára tette fel. Aki ridegnek, barátságtalannak és távolságtartónak tűnt ugyan, de csak addig, míg ki nem derült, hogy azért óvakodik annyira az emberektől, mert ő a Kamigorosi hordozója. Mert folyamatosan uralnia kellett a helyzetet, különben egy démon megszállta volna.

És most megtörtént. Kage Tacumit megszállta a félelmetes és velejéig gonosz Hakaimono, és fogalmam sem volt, hogyan fogjuk visszahozni.

– Kell lennie más megoldásnak – erősködtem. – Egy rituálénak, egy ördögűzésnek... Te pap vagy, ugye? Nem tudnád megidézni Hakaimonót, hogy elhagyja Tacumi testét?

Dzsiro mester megrázta a fejét.

– Sajnálom, Jumeko-csan – felelte. – Ha egy normális démon, egy júrei kísértet vagy akár egy tanuki szelleme lenne, meg tudnám tenni. De Hakaimono nem egy átlagos démon. Ő a Dzsigoku négy nagy tábornokának egyike, az egyik legerősebb oni, aki valaha is létezett. Ha lehetséges lenne kiűzni, a Kagék már megtalálták volna a módját, és én csak egy pap vagyok. – Szerény, lemondó mozdulatot tett az egyik ráncos kezével. – A múltban egész hadseregekre volt szükség, hogy Hakaimonót legyőzzék, és rendre holttestek tömegét és pusztítás nyomát hagyta maga után, mielőtt véget vetettek volna az ámokfutásának.

– Nem aggódhatunk a démonölő miatt – szólalt meg Reika határozott hangon. – El kell szállítanunk a tekercs darabját az Acéltoll templomba. Kage-szan emberei majd megbirkóznak azzal, mivé lett a harcosuk. – Rémuлт pillantásomra a tekintete megenyhült, bár a hangja továbbra is kemény maradt. – Sajnálom, Jumeko. Tudom, hogy te és Kage-szan közel kerültetek egymáshoz, amikor együtt utaztatok, de nem vesztegethetjük az időt egy oni nagyúr üldözésére. A tekercs védelme fontosabb. – A furosikimre bökött. – Minden, amivel most szembe kell néznünk, Hakaimono, a Kamigorosi, a démonok, a vérboszorkány, a megszállott démonölő, mindez annak az elátkozott papírdarabnak köszönhető. Mert az emberiség bebizonyította, hogy nem lehet rábízni egy ilyen nagy hatalmú, világmegváltó erejű tárgyat. El kell vinnünk a tekercset az Acéltoll templomba, és gondoskodnunk kell arról, hogy a Sárkányt ne lehessen megidézni ebben a korban. Most egyedül ez számít.

– Várj egy kicsit! – Okame felült, a homlokát ráncolva. – Elismerem, hogy a démonölő olykor ijesztő tud lenni, néha például azzal fenyegetett, hogy megöl engem, és olyan a személyisége, mint egy darab kőnek... – Reika ránézett, Okame pedig sietve folytatta.

– De ez nem jelenti azt, hogy cserben kellene hagynunk valakit, aki velünk együtt harcolt egy vérboszorkány és egy démonsereg ellen. Honnan tudjuk, hogy nem lehet megmenteni?

– Milyen megoldást javasolsz, ronin? – csattant fel Reika. – Kövessük Hakaimonót a birodalmon keresztül? Azt sem tudjuk, hová ment, és vannak mások is, akik a Sárkány tekercsét keresik. És ha meg is találjuk, mi lesz azután? Megkíséreljük az ördögűzést? Egyetlen halandó sem volt még elég erős ahhoz, hogy kiűzze Hakaimonót, ha egyszer átvette az irányítást valaki felett.

– Ó, értem – vágott vissza Okame. – Tehát szerinted az a megoldás, hogy nem veszünk tudomást az örülten erős oni nagyúrról, és reméljük, hogy valaki más megoldja majd a problémát.

– Nem, Okame-szan. Reikának... Reikának igaza van. – A hangom megbicsaklott, a látásom elmosódott a könnyektől. Úgy éreztem, mintha egy tükör tört volna szét bennem, és a szilánkok széthasítanának belülről. Nagyot nyeltem, és folytattam, bár minden szó kínszenvedést okozott. – A tekercs eljuttatása a templomba... fontosabb – suttoztam. – A Sárkány imáját rám bízta, és a templomomban mindenki azért halt meg, hogy megvédje. Be kell fejeznem, amit elkezdtem, amit Iszao mesternek ígértem. De – tettem hozzá, miközben komor csend támadt – ez nem jelenti azt, hogy cserben hagyom Tacumit. Ha ezzel végeztünk, ha eljutottunk az Acéltoll templomba, és átadtuk a tekercsét, megkeresem Hakaimonót, és gondoskodom arról, hogy visszakerüljön a kardba.

– Nani? – A papnő hitetlenkedve szólalt meg. – Egyedül? Nem vagy elég erős Hakaimonóval szemben, Jumeke.

– Tudom – vágtam rá, és megborzongtam, ahogy eszembe jutott Hakaimono fölöttem magasodó, félelmetes alakja. Ha bele néztem volna a bíborvörös szemébe, nyomát sem találtam volna

Tacuminak. – De Tacumi erős – tettem hozzá, mire a papnő elkomorult. – Szinte egész életében ezzel a démonnal harcolt. Nem hagyom magára. Meg kell próbálnom megmenteni.

– Bocsáss meg, Jumeko-szan – szólalt meg Taijo Daiszuke. – De van valami, amit nem értek. – Testhelyzetet változtatott, és rám szegezte éles, intelligens tekintetét. – Te egy kicune vagy – tette hozzá, és bár nem tűnt rosszindulatúnak a hangja, szavai mégis hideg lándzsaként fúródtak a gyomromba. – Miért olyan fontos neked a démonölő?

Nyeltem egyet. A Szatomi démonjai ellen vívott csatában mindenki meglátta, hogy félig jókai vagyok, és nem titkolhattam tovább. Reika tudott róla, de Okame és Daiszuke számára sokként hatott, amikor hirtelen rókafüllel és farkkal jelentem meg előttük. Bár a tisztavérű rokonaim hírhedt szélhámosok és bajkeverők voltak, és a jókaiokat a legtöbb ember nem kedvelte, meglepően jól viselték a hírt. Hiszen részben mégiscsak kicune voltam; és talán elfogadták, hogy nem vagyok veszélyes, mégiscsak egy jókai voltam, amit nem tudtak hová tenni. Nem hibáztattam a nemesfiút, amiért megkérdőjelezte az indítékaimat. Az a helyzet, hogy extra keményen kellett dolgoznom, hogy bebizonyítsam nekik: még mindig az a Jumeko vagyok, akit korábban ismertek, róka farkokkal és mindennel együtt.

– Tacumi megmentette az életemet – magyaráztam Daiszukénak. – Mindketten ígéretet tettünk. Te ezt nem értheted, nem hallottad Hakaimonót... – A hangom elakadt, eszembe jutottak a démon gúnyos szavai, a szadista jókedve, ahogy közölte velem, hogy Tacumi mindent lát és hall, ami történik. – Szenved – suttogtam. – Nem hagyhatom, hogy Hakaimono legyőzze. Miután elvittem a tekercest a templomba, megkeresem Tacumit meg az onit. Egyikőtöknek

sem kell jönnie – tettem hozzá, miközben körbenéztem a tűz körül. – Tudom, hogy Tacumi megmentése soha nem szerepelt a tervben. Miután eljutottunk a templomba, és a tekercs biztonságban lesz, mindenki mehet majd, amerre szeretne.

A tűz tulsó felén ülő Okame nagyot sóhajtott, és beletúrt a hajába.

– Ja, hát az nem fog menni – jelentette ki. – Ha már úgy döntötél, hogy vígan üldözőbe veszed a démonölt, Jumeko-csan, akkor biztos lehetsz benne, hogy én is veled tartok. Nem feltétlenül kedvelem a fickót, de jó abban, hogy félbevágja azokat a lényeket, amelyek fel akarnak bennünket falni. – Megvonta a vállát, és vigyorra húzta a száját. – Különb is, ha ő nincs itt, kit fogok zaklatni? Taijo-szan nem árasztja magából ugyanazt a „kinyírlak” hatást.

Elmosolyodtam, a megkönnyebbülés átmelegített belül, mint a tea egy hideg éjszakán.

– *Arigatou*, Okame-szan.

Daiszuke összehúzta a szemöldökét, és az ölében lévő kardot nézte.

– Nem tudtam megvédeni Kage-szant, amikor Jaburamával harcolt – mondta, és megérintette a lakkozott kardhüvelyt. – Megfogadtam, hogy vigyázok az életére, hogy aztán megvívjak majd a Kamigorosi védelmezőjével, amikor Jumeko-szan végez a feladattal. Nem sikerült, és ha Kage Tacumi meghal, a párbajunkból nem lesz semmi. – A szeme összeszűkül, és felnézett rám. – Nálad van a kardom, Jumeko-szan. Jóváteszem a kudarcomat, és ha a démont visszaküldtem a kardba, Kage-szan szabadon párbajozhat velem, ahogy ígérte.

– *Baka*. – Reika felhorkant, mire a két kiskutya felkapta a fejét az ölében. – És ezt most mindnyájatoknak mondom. Úgy beszéltek a démonöltő megmentéséről, mintha olyan könnyű lenne szembe szállni egy oni nagyúrral. Emlékeztek Jaburamára? Emlékeztek,

hogy majdnem megölt titeket? Hakaimono sokkal rosszabb nála. De ami ennél is fontosabb... – Rám meredt, sötét szeme megvilant. – Még ha sikerül is megtalálnod Hakaimonót anélkül, hogy abban a minutumban széttépne, ahogy észrevesz, mégis hogyan akarsz megmenteni a démonölődet, kicune? Tán papnő vagy? El tudod végezni a kiűzést? Rendelkezel elég erős spirituális mágiával ahhoz, hogy ne csak kiűzd Hakaimonót, hanem meg is béklyózd, olyan hosszú időre, hogy aztán el tudj végezni a szertartást? Mert ha nem, ha nem tudod irányítani őt, akkor meg fog ölni, de még jóval azelőtt, hogy a közelébe férközhetsz, és bármit is tehetnél. Ezen gondolkodtál már? – Reika tekintete sötéten összeszűkült. – Tudod egyáltalán, mivel jár egy démon kiűzése? Vagy azt hiszed, hogy a szemfényvesztő kicune trükkjeid beválnak egy olyan ősi onin, mint Hakaimono?

A mikó verbális támadásától és a belőle sugárzó dühtől lelapult a fülem.

– Miért kiabálsz velem, Reika-san? – kérdeztem. – Nem indulok Tacumi keresésére, amíg el nem vittem a tekerccset az Acéltoll templomba. Ezt akartad, nem?

– Igen, hát persze! Csak... – Reika élesen kifújta a levegőt. – Nem veheted csak úgy üldözőbe Hakaimonót, abban a reményben, hogy minden jól alakul majd, kicune – folytatta. – Főleg ha nincs semmi eszközöd, hogy elbánj vele. Eldobnád az életed! Csak természetes, hogy ez nem tetszik nekünk, hiszen folyamatosan azon vagyunk, hogy megvédjük téged.

– Reika-csan. – Dzsiro mester hangja lágy volt, szelíd dorgálás, és a papnő visszahőkölt, bár a szemében még mindig ott lobogott a sötét tűz, ahogy rám meredt. Az öreg pap sóhajtva letette a pipáját, és felém fordult.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Jumeko-csan – kezdte ugyanolyan nyugodt, rezzenéstelen hangon. – Tudnod kell, hogy amit javasolsz, az nemcsak nagyon veszélyes, de még soha nem is került sor hasonlóra. Egy oni kiűzése, különösen egy olyané, mint Hakaimono, távolról sem olyan, mint egy rosszindulatú tanuki vagy kicune szellem kiűzése. Nem olyan, mint megszabadítani egy embert a kicune-cukitól. Feltételezem, tudod, miről beszélek.

Bólintottam. A kicune-cuki a rókák megszállását jelentette, amit tisztavérű rokonaim, a nogicunék igen pártoltak. A lelkük képes bebújni egy emberbe, és átvenni a testét, hogy aztán belülről irányítsák. Az, hogy mire kényszeríti a gazdatestet, a nogicunén múlik, de ezek többnyire rossz, gonosz cselekedetek voltak, amelyek a róka örömeire és szórakoztatására szolgáltak. A Néma Szelek templomában végzett képzésem során egy teljes estét töltöttem azzal, hogy a kicune-cukiról tanultam Dengától, és felváltva fogott el a rémület meg a hányinger.

Most már gyanítottam, hogy ez volt a szándéka.

Dzsiro mester egy sziklához kocogtatta a pipája végét, hogy kiszórja belőle a hamut.

– Hakaimono nem kicune szellem, Jumeko-csan – jelentette ki. – Nem szellem, nem tanuki, sem bármi egyéb lény, amit szavakkal, kínzással vagy az akaratunk bevetésével ki lehetne űzni. Ő egy oni, valószínűleg a legerősebb, akit a Dzsígoku valaha is szült. Bármi is lett a démonölő lelkéből, az mélyen Hakaimono belsejébe van zárva, és Ivagoto történetében egyetlen pap vagy vérmágus sem volt képes legyőzni az Első Onik akaratát a sajátjával. Ha úgy döntesz, hogy szembenézel Hakaimonóval, valószínűleg meghalsz, ahogy mindenki más körülötted.

Nagyot nyeltem, és egy kőkemény súly kezdte el húzni a gyomromat.